Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Рада державна.—З парляментарних комісий.— Ческо-німецкі переговори.

Передвчерашне засідане палати послів тревало до години 11-ої в ночи, через що відпало засідане комісиї водних доріг, на якім мали міністри зложити справоздане стану переговорів зі сторонництвами, інтересованими в тій справі.

В продовженю дебати над войсковими предложенями принято § 1 войскового закона в стилізациї предложеня. Поправку п. Габермана (ческ. автон. соц.) відкинено в поіменнім голосованю 302 голосами против 130. Відкинено рівнож відрочуюче внесене п. Лібермана.

§ 2—7 принято також в стилізациї предложеня з відкиненем поправок.

При голосованю над ґрупою I. п. Евген Левицкий взяв назад всі внесеня меншости, з виїмкою трех.

П. Зайц заявив, що vota меншости не є власностию внескодавця, але меншости комісиї, отже внескодавець не може їх брати назад.

Предсідатель заявив, що ще перед голосованем повідомив про те палату, а що ні звідки не було спротиву, тому думає, що палата приняла се до відомости.

По принятю I-ої ґрупи, референт пос. Зоммер розпочав дискусию над II-ою ґрупою.

П. Вінярский зголосив внесене меншости о обмежене войскових вправ. П. Ляйтнер зголосив внесене меншости що до скерненя 2 і 2 уступу в § 43, мотивуючи своє внесене тим, що палата, голосуючи над сим параґрафом без скерненя, полишає себе на 12 років права означувати континґент рекрута.

Промовляли ще справоздавці меншостий п. Фресль, Габерман, Екснер, Прокеш і Ресель, в спецыяльній дискусиї забирали слово пп. Гнатек, Айзенгут і Іро.

О годині 11-ій в ночи наради перервано до слідуючого дня до години 11-ої рано.

Згадане засідане, виповнене самими голосованями, було обильне в бурливі сцени і комічні епізоди. При голосованю над § 8 прийшло до поважної авантури. Соц. дем. п. Зайц зажадав над сим параґрафом поіменного голосованя. Презедент відай не зровумів або недочув жаданя п. Зайца, тому поминув внесене п. Зайца. На те социяльні демократи почали бити в пульти і кричати: „Не уступимо перед насильством!" Пекольні крики тревали кілька хвиль. При сім самім параґрафі при голосованю над внесенем п. Тресіча-Павічіча, коли президент хотів зарядити голосоване, посли Тресіч-Павічіч і Корошец зажадали рівночасно голосу і домагали ся поіменного голосованя над сим внесенем. Президент дав слово Корошечови. Тресіч-Павічіч закричав в злости до Корошеча: „Що тебе обходить моє внесене?" Хорвати з Дальматиї засипали обидливими епітетами своїх словіньских товаришів. Прийшло до острої виміни слів і окликів „ганьба". За 1 31, в якім говорить ся про полекші для новобранців і їх родин, голосували социяльні демократи. Посли з більшости оплескують іронічно се голосоване соц. демократів.

По голосованю социяльні демократи кричать: Abtretten! — П. Прокеш: Де ваш Радецкий? — П. Вінарский: Йде до Бельведеру!

„Zeit" доносить, що сейчас по скінченю голосованя повідомлено Цісаря телеґрафічно про его вислід.

На засіданю босаньскої комісиї представитель правительства міністерияльний радник Цольґер предложив іменем правительства вірні відписи документів, що находять ся в архіві цісарского дому і двора, як також в державнім архіві, а які відносять ся до спадкових прав австрийского дому до окупованих країв.

П. Лягінія вніс резолюциї: в справі тіснійшої злуки Босни і Герцеґовини з монархією; в справі установленя хорватскої і сербскої мови урядовими; в справі розширеня компетенциї босаньского сойму і в справі участи Босни і Герцеґовини в делеґациях. П. Реннер предложив резолюцию в справі розширеня босаньскої конституциї і в справі зміни войско-

---

Родинна любов.

(З шведского — Альфреда Геденшерни).

Єнс Петтерсон був одним з найменших і найбіднійших господарів в Смаляндї, так що неоден зарібник ліпше стояв як він.

Добросердний сьвященик позволив, аби діти Петтерсона приступали до першого причастя ще перед скінченим чотирнайцятим роком житя. Відтак могли они зараз іти з дому в сьвіт, аби зарабляти на себе, зовсім як діти зарібників і коморників.

Ґустав, найстарший син, що уходив за дуже проворного, дістав ся на службу до одного богатого господаря в другій провінциї; писав рідко коли до дому, аж вкінци нічого не давав знати про себе. З другими дітьми не богато инакше було і коли родичі померли, ще лиш двоє з дітий вносили ся з собою: Йоган, що зробив неудалу пробу, взяти на себе маленьке господарство і „сплатити" рідню і Інґріда, що віддала ся за одного зарібника вріднім селї. Господарство пішло, як то кажуть, „на бубон" і одинокою річию, яку Йоган уратував, був старий, сухоребрий кінь. Від тоді вів своє нуждене житє як візник при одній малій зелїзничій стациї, положеній далеко від его родинного села.

Так розсіяли ся діти Єнса Петтерсона на всі сторони сьвіта і не знали вже нічо про себе, бо спільне родове назвище Петтерсон, таке часте і звичайне в Швеції, не причинювало ся до того, аби цілу родину удержувати в купі.

В однім малім місточку осів від недавного часу хитрий купець, що торгуючи палквом, збіжем і всілякими сільскими продуктами, заробив богато гроший. Купець Густав Петтерсон був одним з найхитрійших торговців, яких коли місточко то бачило. Назвав свій інтерес: „Специяльною торговлею господарскими продуктами" і кождого року вибирав нові артикули, раз насінє трав, другий раз готове одінє, то знов штучні навози, так що остаточно не було дня, в якім не явив би ся який наймит, аби пожалувати ся на дрантиву одіж, яку єму продано, або який задовжений селянин, нарікаючи на штучний навіз Петтерсона, котрий не відповідав зовсім подаваний аналізі.

Одного дня сидів купець Петтерсон в своїй конторі і пильно переглядав свої книги, глядаючи в них не без успіху за несовістними довжниками. Приміром був тут якийсь візник і господар Йоган Петтерсон, який вже три роки з черги велів собі посилати штучний навіз до одної малої зелїзничої стациї о пять чи шість миль від місточка. Він ніколи не торгував ся о ціну, ніколи не жалував ся на дуже лихий товар, але — як тепер купець Петтерсон зі страхом помітив — не заплатив за три роки зовсім нічого. Він сейчас вислав упоминаючий лист, а коли то нічого не помогло, передав справу судови і велів довжника заграбити. Коли суд на его запитане доніс єму, що заграблено пару молодих, сильних коний, постановив він того дня, коли мала відбути ся лїцитация, поїхати на місце, аби поглянути, чи не міг би він купити тих коний для свого інтересу.

Коли купець Петтерсон приїхав до міста, пересьвідчив ся, що коні були справді дуже добрі, але він поки що мало ними інтересував ся, бо побачив в їх властителю, Йогані Петтерсоні, такий вірний образ сого небіжчика вітця, що ні на хвилю не сумнівав ся, що має перед собою свого рідного брата. Візник і господар Петтерсон не міг бути ніхто инший як лиш брат Йоган. Він був так незвичайно зачудований, що вже готовий був підійти до брата і дати ся пізнати. Але ні, то було би неосторожно. Енерґічний купець Петтерсон не мав найменшої подібности до бідного Єнса Петтерсона, а Йоган був ще такий малий тоді, як его найстарший брат покинув родинний дім, що в ніякий спосіб не міг его пізнати. Ліпше було мовчати; такий бідний брат міг би бути невиґідний.

Між тим стояв бідний, задовжений візник і господар Петтерсон неподвижно і з покорою глядів на свого строгого вірителя. Єго очи були вогкі, а уста судорожно дрожали, немов би він хотів що сказати, чого не міг ви-

вого правительства на краєве, одвічальне перед соймом. Відтак відчитано письмо предсїдателя кабінету, котрий у відповідь на ухвалу комісиї, щоби на еї наради запрошено спільного міністра скарбу дра Білиньского, заявив, що на основі приписів реґуляміну, не може дра Білиньского запросити на засїданє комісиї.

Оногди явив ся в парляменті ческий намістник кн. Тун та конферував з Чехами і Німцями про питанє ческо-німецкої угоди, опісля о 4 год. по полудни зібрали ся на спільну нараду члени німецкого і ческого комітету вісьмох. На тій конференциї зрекапітульовано послїдну фазу переговорів, з чого вийшло, що справа стоїть гарно. Значить ся, велике діло ческо-німецкої угоди, над яким працьовано від трех лїт, зближує ся до завершеня, при чім львину часть працї переведено саме в послїдних десяти місяцях. Праця ішла певним кроком наперед ізза прихильної атмосфери для угодових переговорів. Майже не тямлять такої сесиї парляменту, аби в ній було так мало ческо-німецких конфліктів як в теперішній, а хоч під конець еї чеські національні социяли виступили за junctim між будовою водних доріг та реґуляциєю Дунаю, то обструкция їх має характер чисто економічний і цїлої справи ческо-німецких взаємин не займає.

Сподїваня на довершенє ческо-німецкої угоди вже нераз заводили, нераз пакт розбивав ся вже в послїдній хвилї. Однако мимо того досьвіду в парляментарних кругах майже певні, що тепер угода буде зреалізована. Успіхи теперішних угодових переговорів запевнено передовсїм через те, що Тун і его помічники обмежили ся до конкретних питань, що-до яких пактовано, полишаючи инші поза своєю задачию. Рамами теперішних угодових переговорів обнято тільки три точки: краєвий статут, квестию мови по державних та по автономічних урядах Чехії. Досьвід попередних лїт велів поступати з незвичайною обережностию і дискрециєю, так що загал не мав понятя про поодинокі фази переговорів, а через те й не міг їм шкодити.

В пертрактациях угодових важено кожду концесию по аптикарски, за кожде слово угоди ішла обопільна боротьба цїлими тиждьнями, аж ось наближає ся дїло до кінця. Нїмцї одержать в одноцїльнім ческім королївстві повну самоуправу, що само собою виключує богато приводів до спору. Нова ординация краєва, якої редакцию саме тепер доведено до краю в Празї, заведе лад в Чехії та зробить конець трилїтній фінансовій анархії. Чехам признано широкі права в уживаню своєї мови по урядах державних; на се згодили ся Нїмцї, хоч з важким серцем, тілько тодї, коли унормовано постанови, що мають спинити ческу аґітацию по німецких судах.

Квестиї унормованя язикових прав по державних урядах вже покінчені та спинили ся ще тілько на компетенцийнім питаню. Чехи раді би запевнити в тій справі слово соймови, та колиб в сїй справі не дійшло до порозуміня, то видасть ся язикові розпорядженя в дорозї правительственного розпорядженя, як то стало ся в Дальматиї.

Наради над управильненем язикової квестиї по автономних урядах опинили ся вправдї хвилево на мертвій точцї, головно з огляду на квестию приниманя подань в обох мовах, та не улягає квестиї, що об сей камінь цїла угода не розібє ся.

Новинки.

Львів, 27 червня 1912.

— **Іменованя.** П. Міністер скарбу іменував в гал. прокураториї скарбу провізоричних конципієнтів: дра Л. Бара, др. А. Хжановского і дра А. Томашевского сталими конципієнтами прокураториї скарбу та надав концепієнтови др. Павліковскому провізоричну посаду конципієнта прокураториї скарбу. — Президент гал. дирекциї почт і телеграфів іменував ад'юнкта Ст. Зелїньского почтмайстром в Нараєві і переніс почтмайстра Елія Редку з Нараєва до Вибранівки.

— **Право прилюдности** надало Міністерство просьвіти українській прив. ґімназиї в Рогатинї для кляс I—V.

— **Новий посол.** Оногди явив ся в палатї послів заступник б. посла гр. Адама Ґолуховского, п. Ґодек, податковий поборець, який зачисляє ся до польских демократів.

— **Нова енцикліка.** З Риму доносять, що Сьв. Отець приготовляє дуже важну енцикліку з нагоди видання медиоляньского едикту в р. 313, в котрім цїсар Константин признав християньство. В енциклїцї сїй має бути осьвітлене положенє католицкої Церкви у всіх краях, причім Папа, після Berl. Tagbl. здає ся, зазначить, що Церков посїдає в англьо-саских і протестантських краях більше свободи ніж в католицких.

— **Поліциянти в Будапештї страйкують** з сеї причини, що не виплачено їм по 2 К денно за службу коло парляменту, мимо виразного приреченя. Доси покинуло службу 50 поліциянтів, а 120 зголосило ся хорими. Дирекция поліциї звернула ся до уряду посередництва працї о доставленє способних до поліцийної служби людий. Рівночасно віднесла ся дирекция до 32 пп. в Триєстї з предложенєм, щоби вояки, що кінчать третій рік служби, вступали до поліциї.

— **Українські вишиванки.** Журнал „Дамскій Міръ" в ч. 5 за сей рік пише: „Нас сповіщають про надзвичайно цікаву збірку вишиванок, привезених до Москви д. Є. З. Малинко, котра богато років вже вивчує й збирає зразки старинного вишиваня, розшукуючи їх по хуторах. В своїм маєтку в хорольскім повітї, на Полтавщинї, она завела невелику робітню, де працюють дївчата; окрім того робота розбираєть ся по хуторах. Цікаві назвища зразків, ключовий, вирізуваня, човниковий, кленовий, лиштва, циганочки, курячий брід, колїщатка і т. инше. Деякі із зразків дуже цікаві та не легкі для виконаня. Рушник, наприклад, вишиваний лиштвою, мережкою та провізорию коштує 45 карб. Працювати над ним треба більше чотирох місяців. Хоч цїни й високі, але сї річи розхвачують в Москві та є богато замовлень за границю.

— **Праскі торжества.** Передвчера переїхав через Щакову поїзд із 40 возами з росийскими Соколами, що прямують на здвиг до Праги. Учасників було загалом 700, в тім около дві третини женщин, ґімназиялної і унїверситетскої молодежи, а лише кількадесять старших осіб, переважно в уніформах державних урядників. Нинї надіють ся ще трох поїздів з ро-

---

мовити. Остаточно переміг себе. Здоймив шапку і промовив:

— Ласкавий пане, ті коні, то найвартнійша річ, яку я маю; я був би в розпуцї, колиб менї їх за будь що продано.

Купець Петтерсон хотїв знов простягнути свою руку і сказати:

„Не пізнаєш мене, брате Йоган?" — але не лиш, що тодї не міг би відобрати свого довгу, а ще брат брав би від него всьо на кредит і був би єму в многім невигідний. Тому задержав руку і сховав еї до кишенї.

— Можу собі уявити, любий Петтерсон, що та лїцитация для вас дуже прикра, але ви справдї зовсїм не старали ся сплатити ваш довг.

— Ласкавий пане, я мав би кількасот марок шкоди, колиб менї продано коні тут на місци, де нема на них купців, замість як би я їх сам продав на торзї — —

Але чи тут помимо тої ударяючої подібности з вітцем нема може помилки? Ґустав мусів мати певність. Тому спитав так від нехочу:

— Чи ви походите з сего села, Петтерсон?

Візника здивувало то запитанє, але відповів:

— Нї, я походжу з Смаленду, а моє родинне село називає ся Ґаґен.

Ґустав Петтерсон знав же то сейчас, коли лиш побачив довжника. І серед тих обставин все таки було єму прикро допустити до лїцитациї.

— Я вам щось скажу, Петтерсон — відозвав ся по хвили добродушно — коли можете менї звернути кошти, які я мав задля вас в судї, то я відступлю від лїцитациї, продайте собі коні самі.

З помарнїлого лиця Йогана Петтерсона немов би нараз сонце засьвітило, відтак сльози поплили з его очий і вхопив руку свого вірителя:

— Нехай вам Бог відплатить, пане Петтерсон!

Людям, які зійшли ся були на подвірє гостинницї, аби взяти участь в лїцитациї, оповіщено відтак, що можуть іти до дому, бо лїцитация не відбуде ся.

Коли купець Ґустав Петтерсон ладив ся в годину пізнїйше до від'їзду, застукано несьміло до дверий комнати, де він саме пообідав був з благородним чувством чоловіка, сьвідомого, що зробив добре дїло. На порозї стояв Йоган Петтерсон і заклопотаний заглядав до комнати.

— А, Петтерсон, приходите певно, аби довідати ся, як довго буду вам ще ждати? — спитав купець Ґустав Петтерсон.

— Так, то також — але ще одна річ — іменно моя жінка незвичайно урадувана, що можемо задержати наші коні, котрими она так дуже дорожить, і тому, колиб ви, пане Петтерсон, не гнївали ся, просила би вас, зробити нам може ту велику честь випити у нас скляночку кави. Ми так дуже хотїли би показати пану Петтерсонови свою вдячність за то добродїйство, яке нам зробив. Я мешкаю зараз тут побіч, коли вам то не завдасть за богато труду — —

Ґустав Петтерсон вагував ся хвилинку. Але коли то могло стати ся без ніякого ризика, то все таки цікаво було би пізнати родину брата. Тому приймив запросини. Йоган Петтерсон був незвичайно ущасливлений.

На східцях, що вели до убогого домку брата, стрітила їх жінка Йогана. Подала руку купцеви і подякувала єму за его милосердіє. Колиб була знала, що то еї шваґер! І колиб так елеґантна жінка Ґустава Петтерсона з міста могла заглянути до хатини тих свояків свого мужа!

Купець Ґустав Петтерсон пив каву і мачав в ній булку, розмовляв вічливо і ласкаво з дїтьми, усьміхав ся добродушно і видавав ся сам собі незвичайно благородним. Коли остаточно підняв ся, аби йти, незвичайно здивував ся, що братова з якимсь клунком під пахою ладила ся провести его.

В дверях задержала ся і спитала:

— Простіть, сьмію спитати, чи пан Петтерсон жонатий?

Коли він притакнув, сказала:

— Коли так, то чей зробите нам приємність, що приймете від нас кілька фунтів масла. Ми робимо самі масло, оно чисте і добре, о тім можете бути пересьвідчені.

Коли купець Ґустав Петтерсон віддаливсь вже трохи від дому брата, оглянув ся. Братова поклонила ся з поважанем, а брат здоймив шапку. З сторони братової було справдї дуже хорошо, що не наперла ся провадити его з клунком під пахою аж до гостинницї. І може длятого дякував їй так сердечно в души, коли вернув до гостинницї.

списками Соколами, яких має приїхати около 1.000. Як доносять ческі дневники з Загреба, королівский комісар Цувай робить найріжнороднійші трудности хорватским Соколам, щоби унеможливити їм участь в праских торжествах. Провідникови хорватских Соколів Борковичеви, який є професором університету, відмовив відпустки. Боркович у відповідь на се зрезиґнував з професури.

— **Є. Е. п. Маршалок** краєвий гр. Голуховский зложив вї второк перед полуднем присягу в руки Цїсаря в віденьскім бурґу.

— **Конкурс.** Бурса філії „Просьвіти" в Золочеві прийме на рік шкільний 1912/3 40 учеників гімназияльних на таких услівях: Батько (опікун) мусить бути членом тов. „Просьвіта". Місячна платня виносить 20 корон, платних згори кождого місяця. Замість гроший можна буде за попередною умовою з управою бурси платити в натураліях. Кождий питомець мусить мати відповідне біле і постіль. Приняті будуть лише ученики здорові та взірцеві в науцї і поведеню. Першеньство будуть мати ученики відзначаючі, і сини бідних родичів. Подання належить вносити до канцеляриї філ. „Просьвіти" в Золочеві.

— **З сокільского житя.** На день 14 липня заповіджено три округжні здвиги получені з посьвяченями сокільских прапорів, а то: в Калуши, в Роздолі і в Підгайцях, який уладжує тамошна сокільска „Січ". Підгаєччина числить близько 30 філій, доволі живих і рухливих. Також „Сокіл" в Калуши з великим запалом орґанізує філії в своїм окрузі і приготовляє їх до вправ. В роздільскім „Соколі" відбув ся недавно курс вправ для начальників філій з околиці. Прапорові сьвята заповідають ся отже величаво, як допише погода.

— **Грім.** В Рожанцї вижній в Скільщині ударив дня 16 с. м. грім в хату Семена Дуба. Від грому заняли ся господарскі будинки, при чім згоріло 5 штук худоби. Крім жінки та дїтий не було нікого дома, тож і не було ніякої помочи. Що йно пізнїйше позбігали ся люди на ратунок, поміч однак була спізнена. Зі згарищ виратував місцевий парох о. Галькевич 340 корон паперовими грішми і 31 корон срібними; все те було сховане в бочцї з насїнєм лену.

Господарство, промисл і торговля

— **З зелїзниці.** З днем 1 липня с. р. отвирає ся на шляху льокальної зелїзниці Тарнів-Щуцін, межи перестанком Лукова а стацією Жабно, перестанок особовий Ленґ для руху особового і пакункового. Білети їзди будуть видавати кондуктори в поїздах. Належитість за пакунки буде оплачувати в стациї відданчій.

Чати від'їзду поїздів, котрі задержують ся на сїм перестанку суть слідуючі:

В напрямі Тарнова:
Поїзд особовий ч. 6612 8·47 рано;
„ „ ч. 6614 308 по пол.
„ мішаний ч. 6672 704 вечером.
В напрямі Щуціна:
Поїзд мішаний ч. 6671 7·10 рано,
„ особовий ч. 6611 10·49 перодпол.
„ „ ч. 6613 5·29 попол.

Телеґрами.

Відень 27 червня. Нинї збирає ся на засїдане палата панів. На дневнім порядку єї нарад стоїть перше читане проєкту о авансї помічників і офіциянтів канцелярийних і войскові закони. Що до урядничої прагматики, кажуть, що праґматика буде відослана назад до палати послів, котра знов буде над нею радити в осени. Палата панів хоче, аби праґматика була ухвалена в дусї правительственного предложеня.

Відень 27 червня. Нинї по голосованю над III. частию войскових предложень прийде на дневний порядок палати послів буджетова провізория.

Відень 27 червня. Neues Wiener Tagblatt підносить, що приняте войскового закона з огляду на поважну більшість, на яку зложили ся представительства всїх без вимку народів Австриї, зробило дуже сильне вражінє в дипльоматичних кругах.

— **Концерти**, які уладжує тов. „Акад. хор Бандурист" підчас сегорічних ферий на дохід „Рідної школи" і стипендийного фонду ім. М. Лисенка, відбудуть ся в отсих місцевостях: в липни Золочів 15-го, Зборів 16-го, Тернопіль 17-го, Скалат 18-го, Теребовля 21-го, Хоростків 22-го, Чортків 23-го, Скала 24-го, Борщів 25-го, Заліщики 29-го, Чернівці 31-го — в серпни Коломия 1-го, Делятин 2-го, Микуличин 3-го, Тисьменица 6-го, Бучач 7-го, Підгайці 9-го, Бережани 11-го, Перемишль 12-го. В концертах тих обіцяли доси ласкаву співучасть: Вп. п. Олеся Парахоняківна, Впр. о. Евген Купчиньский, Вп. п. Михайло Гарасевич і тов., О. Пежаньский. По кождім концерті відбудуть ся танцї. Видїл тов. „Бандурист" звертає ся отсею дорогою з горячою просьбою до Вп. земляків висше названих місцевостий, щоб помогли нам ласкаво при устроюваню концертів. Поміч ся відносила би ся головно до винайму салї і фортепяну. Веїх, що зволять жертвувати свою ласкаву поміч, просимо подати свою адресу на руки Ярослава Сімяновича, Львів, ул. Куркова ч. 10, II. пов. — *Видїл.*

Курс львівский.

Дня 26 червня 1912.	Платять К с	Жадають К с.
I Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 вр.	700·—	708·—
Банку гал. для торгов. по 200 вр.	412·—	418·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	534·—	539·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	475·—	485·—
II. Листи заставні за 100 вр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов.	110·—	—.—
Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц.	97 70	98·40
$4^1/_2$% листи заст. Банку краєв.	98·—	98 70
4% листи застав. Банку краєв.	90·—	90·70
Листи застав. Тов. кред. 4 прц.	95·—	—·—
„ „ 4% льос в $41^1/_2$ літ.	—·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	88·—	89·20
III. Облїґи за 100 вр.		
Пропінацийні галицкі	97·—	97·70
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$%	98·—	98·70
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.	87·50	88·20
Позичка краєв. в 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К.	88·30	89·—
„ м. Львова 4% по 200 К.	89·—	89·70
IV. Льоси. (Курс віденьский)		
Австрийскі черв. хреста	49·75	55·75
Угорскі черв. хреста	31·—	37·—
Італїянь. черв. хр. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К.	79·—	85·—
Базиліка 10 К	25·80	29·80
Йосиф 4 К	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр.	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·36	11·40
Рубель паперовий	2·54	2·55
100 марок німецких	118·05	118·25
Доляр американьский	4·80	5·—

Надіслане.

Подорож довкола землї.

Весела товариска гра для науки і забави. Накладом Руского Товариства Педаґоґічного. Львів, 1910. — Цїла гра гарно обдумана. Она незвичайно цікава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складає ся з трех частий: 1) землї, на якій означені головні місця, до котрих мають загостити подорожні, 2) гранки, призначеної до киданя і 3) чотирох подорожних: піхотинця, наколесника, самоїздника і козака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова, з площі сьв. Юра і по довгих пригодах в подорожи довкола землї, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гра незвичайно складна і вправлює знаменито думано і память. Надає ся дуже до забави дїтий, а навіть старших. При тім звертає увагу на розбудженє патриотичних чувств грача. Девіза гри така: „Їдьте, любчики в сьвіт, навчайтеся в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, якдругі в сьвітї,
Засияли у просьвітї,
Шляхом поступу ішли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли".

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).